Р Е Ш Е Н И Е
№ 43747

гр. София, 07.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 62 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8624** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. Г. В., с ЕГН [ЕГН], подадена чрез процесуалния му представител адвокат Д. от Софийска адвокатска колегия (САК), срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № 26-4332-003128 от 24.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, във връзка с подб. „гг“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водача до решаване на въпроса за отговорността, но за срок не повече от шест месеца, за твърдяно нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, наказуемо по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби на закона и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че не е извършил вмененото му нарушение, тъй като не е собственик на проверявания автомобил, а същият е собственост на търговското дружество „Талас транс“ ЕООД. Твърди, че като водач не е знаел и не е имало как да знае, че регистрацията на превозното средство е била служебно прекратена предходно, доколкото автомобилът е бил снабден с валидни регистрационни табели, издадени от

органите на МВР, и надлежни документи. Посочва се, че липсва виновно поведение от страна на водача, което изключва както състава на административното нарушение, така и материалноправното основание за налагане на ограничителната мярка. Твърди се още липса на съразмерност на приложената мярка и несъответствие с целта на закона, както и недостатъчна конкретизация на правното основание и нарушение на чл. 59 ал.2 т.4 от АПК.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспорената ЗПАМ, както и да му присъди направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят В. Г. В., чрез процесуалния си представител адв. Д., поддържа жалбата на изложените в нея основания и претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски в размер на 650,00 евро заплатено адвокатско възнаграждение и 5,11 евро внесена държавна такса. Представя договор за правна защита и съдействие, съдържащ отбелязване за реално извършено плащане на възнаграждението в брой.

Ответникът по жалбата, редовно призован, не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание. В депозирано по делото писмено становище чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена, като поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, при спазване на установената форма и материалния закон.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, обсъди доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който пряко се засяга правната му сфера чрез ограничаване на правото да управлява МПС, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и пред местно и предметно компетентния административен съд, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От фактическа страна по делото се установява, че на 23.06.2026 г. при извършена контролна проверка по [улица]в [населено място] от контролни органи на СДВР е спрян за проверка лек автомобил марка „М.“, модел „Л.“, с регистрационен номер РВ 5319 НХ, управляван от жалбоподателя В. Г. В.. Превозното средство е собственост на юридическото лице „Талас транс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

При извършена служебна справка в автоматизираната информационна система (АИС) на МВР проверяващите органи констатирали, че регистрацията на процесния лек автомобил е била служебно прекратена на 10.02.2026 г. За констатираното контролният орган е съставил срещу водача В. Г. В. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 4971116 от 23.06.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН административният орган е издал оспорената Заповед № 26-4332-003128 от 24.06.2026г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, вр. подб. „гг“ от ЗДвП е

постановил временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на В. Г. В. до решаване на въпроса за отговорността, но за срок не повече от шест месеца.

При преценка на валидността и законосъобразността на оспорения акт съдът намира следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, оправомощен със заповед на министъра на вътрешните работи, и в предвидената от закона писмена форма. При нейното издаване обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е приложен неправилно материалният закон.

Съгласно чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на закона, извън случаите по букви „а“ – „ж“, за което е предвидено лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността, като съгласно подбуква „гг“ за нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП максималният срок на мярката е до 6 месеца.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер, като тяхната цел е предотвратяване и пресичане на противоправно поведение. За да бъде приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, следва по несъмнен начин да бъде установено осъществяването на обективните и субективните елементи от състава на съответното административно нарушение, за което е предвидено наказание лишаване от правоуправление – в случая по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред).

Административното нарушение е деяние (действие или бездействие), което е извършено виновно съгласно чл. 6 и чл. 7, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Следователно за да е налице извършено нарушение, което да послужи като материалноправно основание за налагане на ЗПАМ, е необходимо поведението на водача да бъде виновно – умишлено или по непредпазливост.

В настоящия случай от събраните доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят В. Г. В. не е собственик на управлявания лек автомобил „М. Л.“, а собственик е трето за спора лице – търговското дружество „Талас транс“ ЕООД. Регистрацията на автомобила е била служебно прекратена на 10.02.2026 г. по силата на нормативно установена служебна процедура. По делото липсват каквито и да било данни и доказателства водачът В. да е бил уведомен за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила, нито административният орган е провел разследване и събрал доказателства в тази насока, с което е нарушил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая.

Управляваният от жалбоподателя автомобил е бил с поставени надлежни регистрационни табели, издадени от компетентните органи, и с редовни регистрационни документи. При липса на каквито и да било външни белези за дерегистрация и при липса на уведомление за извършено служебно прекратяване на регистрацията от страна на собственика или органите на МВР, водачът, който не е собственик на МПС, обективно не е могъл и не е бил длъжен да знае, че регистрацията на

превозното средство е служебно прекратена. При тези обстоятелства деянието е извършено при условията на невиновност (липса на вина под каквато и да е форма), което изключва квалифицирането му като административно нарушение по чл. 140, ал. 1, вр. чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Тъй като липсва виновно извършено административно нарушение, за което законът да предвижда лишаване от право да се управлява МПС, липсва и материалноправната предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, вр. подб. „гг“ от ЗДвП спрямо водача. Издаването на ЗПАМ в противоречие с материалния закон и при липса на фактическите предпоставки за това съставлява съществен порок, водещ до незаконосъобразност на оспорения акт. Отделно от това, налагането на тежка ограничителна мярка на лице, действало добросъвестно и без вина, е в пряко несъответствие с принципа на съразмерност, заложен в чл. 6 от АПК, и с целта на закона.

Следва да се отбележи и че видно от приложена застрахователна полица, на 23.06.2026г., веднага след констатираното нарушени е сключена нова валидна застраховка, с което е преустановено противоправното положение. Споделят се и доводите на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон, доколкото е налице пълно несъответствие между описаната фактическа обстановка и соченото правно основание за налагане на принудителната мярка. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП има субсидиарен характер и по дефиниция изключва хипотезите по предходните букви „а“ – „ж“. Законодателят е предвидил специални мерки при управление или собственост на МПС без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ — съответно по чл. 171, т. 1, б. „е“ и чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП. Смесването на различни фактически състави и прилагането на правна норма, чиито предпоставки изобщо не са налице, води до пълна липса на мотиви и представлява грубо нарушение на материалния закон. Административният акт, в който липсва единство между правна квалификация и фактическо описание, лишава лицето от възможността да разбере действителната воля на органа и нарушава правото му на защита.

По изложените съображения оспорената заповед за прилагане на ПАМ се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.

По отношение на разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото съдебно-деловодни разноски. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят реално е заплатил държавна такса за оспорването в размер на 5,11 евро, както и адвокатско възнаграждение в размер на 650,00 евро, видно от приетия договор за правна защита и съдействие, в който изрично е отбелязано плащането на договорената сума в брой, с което договорът има характер и на разписка съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Общият размер на дължимите разноски възлиза на 655,11 евро (шестстотин петдесет и пет евро и 11 цента), които следва да бъдат възложени в тежест на юридическото лице, в чиято структура е органът, издал отменения акт – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, вр. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София-град, Трето отделение, 62 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. Г. В., с ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна

административна мярка № 26-4332-003128 от 24.06.2026г., издадена от полицейски инспектор при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, вр. подб. „гг“ от ЗДвП временно е отнето свидетелството за управление на моторно превозно средство на В. Г. В. до решаване на въпроса за отговорността, но за срок не повече от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на В. Г. В., с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 655,11 евро (шестстотин петдесет и пет евро и 11 цента), представляваща направени по делото разноски (5,11 евро внесена държавна такса и 650,00 евро заплатено адвокатско възнаграждение).

Решението на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.